

<https://www.theaterkrant.nl/recensie/huldebiet-best-amsterdam-fringe-2009-2014/7090-en-bert-hana/>

translation:

Huldebiet: Remarkable, absurd and vulnerable

Six years ago, theater maker Bert Hana made the performance Papadag (Daddy Day), in which he reported his holidays with his six-year-old daughter, the show was in his own living room. He won the Dioraphte Amsterdam Fringe Award. Last year, the company 7090 made the musical performance Pand 7090: a musical pop-up concert hall/galerie that won the same prize. In honor of the 10th anniversary of the Fringe, the prize winners join hands and give a party. In this new performance also a slide show is central, of something that is likely to be an eighties wedding party. The drowsiness is clear: badly (or more often not) posed family members, bumpy, amateurish shots, always overexposed or underexposed. As this wedding report goes by, something fascinating happens at the same time.

Around the (literal) wooden string (sound) decor, which enhances fans, old coffee cans, funnels, a waste bin and a bath tub, a remarkable absurdistic image sequence evolves with the performers Nora Mulder, Koen Kaptijn (both of 7090) and Bert Hana.

All strengthens the feeling the party doesn't know how to get started. They give that party with such a serious, serious surrender. They share drinks, do magic acts and play songs from cassette tapes. More than once you wonder what you are looking at, but nevertheless it remains intriguing. Hilarious highlight is the scene in which they sit in silence next to each other at a long table, eating red beets. The poetic highlight is the final picture: a horse sits in the bath tub, it snows, and it looks vulnerable and dreamily around him.

Alienating. Vulnerable. But absurd. In your mind, the various evergreens (I Will Always Love You, Are you Lonesome Tonight) are still there.

This collaboration is undoubtedly an interesting one. The performance blends in its own right and seems to have integrated the typical characteristics of both Bert Hana and 7090. Result: A fascinating viewing experience that sometimes gives rise to tension, which sometimes is so insignificant that it also creates a distance. The adjustment and vulnerability are scarce but necessarily raise performance to a higher level. The fascinating final picture proves that, apart from a talent for absurdism, they also have a nice eye for poetry.

★★★★☆ PERFORMANCE

12 SEPTEMBER 2015 - AMSTERDAM FRINGE FESTIVAL, SPLENDOR - SPEELLIJST

MERKWAARDIG, ABSURD EN BIJ VLAGEN KWETSBAAR

Door Sander Janssens gepubliceerd 13 september 2015

Zes jaar geleden maakte theatermaker Bert Hana de voorstelling *Papadag*, waarin hij in zijn eigen huiskamer aan de hand van dia's verslag deed van zijn vakantie met zijn zesjarige dochtertje. Hij won de Dioraphte Amsterdam Fringe Award. Vorig jaar maakte het gezelschap 7090 de muzikale performance *Pand 7090*, een muzikale pop-up poppenkast die dezelfde prijs won. Ter ere van de tiende verjaardag van het Fringe slaan de prijswinnaars de handen ineen en geven een feestje.

Ook in deze voorstelling staat een diapresentatie centraal. Een uitgebreid fotoverslag van iets wat naar alle waarschijnlijkheid een tachtigerjaren bruilofsfeest is, komt tergend traag voorbij. De lulligheid druipert er vanaf: slecht (of vaker nog: niet) geposeerd, knullig geschoten, en zijn ze niet overbelicht, dan toch meestal wel onderbelicht. Terwijl die reportage aan ons voorbijtrekt gebeurt er iets fascinerends.

Rondom het (letterlijke) houtje-touwtje (geluids)decor, dat met onder andere ventilators, oude koffiebekken, trechters en een wastel de soundscape versterkt, voltrekt zich een uiterst merkwaardige, absurdistische beeldsequentie met de performers Nora Mulder, Koen Kaptijn (beiden van 7090) en Bert Hana. Alles staat in het teken van het feestje dat niet van de grond komt. Lulligheid wederom.

Ze geven dat feestje met een sullige, serieuze overgave. Ze delen drankjes uit, doen goochelacts en draaien liedjes vanaf cassettebandjes. Meer dan eens vraag je je af waar je in hemelsnaam naar aan het kijken bent, maar niettemin blijft het intrigerend. Hilarisch hoogtepunt is de scène waarin ze, in stilte naast elkaar aan een lange tafel zittend, rode bieten naar binnen proppen. Poëtisch hoogtepunt is het eindbeeld: waarin een paard in de wastel zit, in de sneeuw, en schuchter om zich heen kijkt. Vervreemdend. Kwetsbaar. En absurd. In je hoofd dreunen de verschillende voorbijgekomen evertgreens (*I Will Always Love You*, *Are You Lonesome Tonight*) nog na. Had ik het al over lulligheid gehad?

Deze samenwerking is zonder twijfel een interessante. De voorstelling blinkt uit in eigenheid en lijkt de typische karakterisering van zowel Bert Hana als 7090 uitstekend te hebben geïntegreerd. Resultaat: een boeiende kijkervaring die wel af en toe wat aan spanning inlevert, die soms zo onbeduidend is dat het ook afstand schept. De verstilling en kwetsbaarheid zijn schaars, maar noodzakelijk om de performance naar een hoger plan te tillen. Het fascinerende eindbeeld bewijst dat ze, behalve een talent voor absurdisme, ook daar wel degelijk een mooi oog voor hebben.

Plaats een reactie

Uw e-mailadres zal *nooit* gepubliceerd of gedeeld worden. Verplichte velden zijn gemarkeerd met *

Reactie

Naam *

E-mail *

Website

Plaats Reactie

@Theaterkrant 2017

LET OP: op deze recensie rust auteursrecht. Voor geheel of gedeeltelijke overname, in welke vorm dan ook, is vooraf toestemming nodig van de uitgever.

ELDERS

Nog geen andere recensies

SPEELLIJST

De eerstvolgende drie speelbeurten van deze voorstelling:

[Volledige speellijst](#)

VERWANTE ARTIKELEN

- [Dioraphte Amsterdam Fringe Award voor Pand7090](#)
- [Hoe doe je aangifte tegen 770 mensen?](#)

TAGS

[7090](#), [Amsterdam Fringe Festival](#), [Bert Hana](#), [Dioraphte Amsterdam Fringe Award](#), [Koen Kaptijn](#), [Nora Mulder](#)